

A. ANDRONIC

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

urzica

ANUL XIX • Nr. 20 • 31 OCTOMBRIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

TUDOR MUȘATESCU

O AMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

*Din însemnările
unui păianjen*

● Omul, nu e bine să-și iasă din... fire.

● Floarea mea preferată, e «floarea de colț».

● Chiar dacă nu ești comerciant, fă ca mine: umblă după «muște — rii.»

● Nici-o fabrică de textile din lume, nu va putea să țesă pinză de păianjen.

● Cei mai frumoși ochi, sînt cei împăneniți de gânduri și, cei mai triști, cei împăneniți de lacrimi.

● În geometria vieții, prefer unghiurile. Și, deși nu sînt cercuri, le calculez, exact, raza de acțiune.

● Orice plasă de păianjen, este ca o hartă întinsă înainte, pentru o luptă pe viață și pe moarte.

● Nu vă speriați de cei mai mari decît voi. Într-o zi mi-a căzut în plasă o albină și tot eu am avut ac de cocoul ei.

● În viață, dacă nu stai la locul tău, dai din colț în colț.

● Dacă toate muștele ar face miere, aș fi fost demult stup de albine.

● În viață, trăești bine, dacă ești... atractiv.

● Ca «microbist» de fotbal, nu apreciez decît loviturile la păianjen.

● Cînd muștele îți vin în vizită, sînt atît de drăgălașe, încît îți vine să le măninci.

● Trebuie să recunoști că, uneori, viața omului, atîrnă doar de un fir de păianjen.

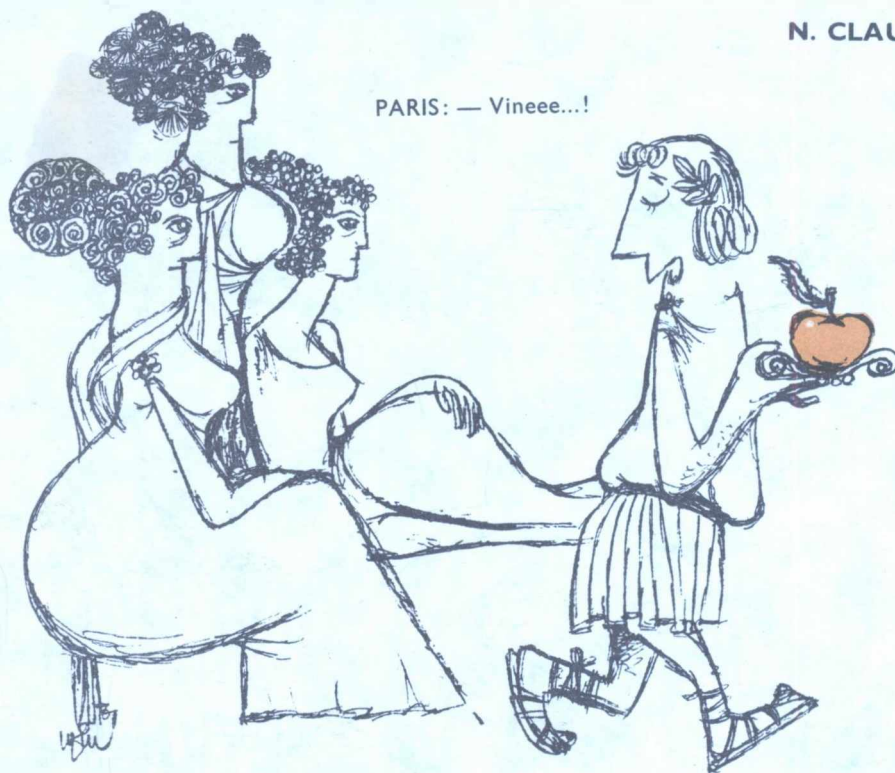
● Cînd păianjenul cade la manie religioasă, se mută în clopotnițele bisericilor.

● Ah, ce bine e, cînd ești pus la «zidul infamiei»

● Păianjenul se înmulțește prin muște.

N. CLAUDIU

PARIS: — Vinee...!

ASPECT DE TOAMNĂ

de SADI RUDEANU

Ai trecut ieri pe strada mea, vorba cîntecului. Și nu numai ieri. Te văd des. Pe strada mea, în colț, este o bodeguță tare simpatică, cu un vinișor tare bun și cu niște gustări să te lingi pe degete. Și te văd des intrînd acolo pe la orele 16, tovarășe arhitect, și te văd ieșind de acolo pe la orele 24, tovarășe arhitect, și nu că-ți fac morală, dar ce mare deosebire este între intelectualul care intră și cel care iese.

Cînd intri te admir cît ești de pus la punct: pardesiul ultimul tip, scurt, din jerse pe buret, pălăria cu borul mic, după ultimul jurnal, cravata cu nodul cît o gămălie de ac și asortată cu bun gust, pantalonii înguști și călcați la ultra dungă, pantofi cu botul pătrat și tocul înalt și cămașa albă, imaculată, zăpadă. Dar cînd ieși! Ooo, vai mie ce-mi văd ochii. Mai întii că zîmbești ca un fost vecin al meu care, săracul, și la 25 de ani rămăsese la vîrsta grădiniței. Dar el zimbea, lui nu-i păsa. Lui însă nu-i păsa din naștere. Din păcate însă așa zîmbești și dumneata cînd ieși din bodegă. Și singura dumitale preocupare în acel moment este să te ții drept. Și te ții de burlan sau de stîlp, încercînd să faci asta pe neobservate și sperînd că-ți reușește.

Cînd trece pe lingă dumneata vreun vecin, ești mult mai politicoș ca dimineața. Îți scoți pălăria cu un gest larg și dai să spui bună seara. Dai să spui, dar nu spui pentru că bolboroseala care iese din gura dumitale numai bună seara nu înseamnă. Dar ești convins că ai spus și mulțumit pui pălăria în

coșul de hirtie, fiind convins că ai pus-o pe cap. Și apoi încerci să te urnești. Un ospătar care te cunoaște și te respectă, îți ia pălăria din coș și ți-o pune respectuos pe cap. La care dumneata vrei să spui mulțumesc, dar din nou nu reușești decît să scoți o hirtie de o sută și să i-o îndeși în buzunar. L-am văzut de multe ori dîndu-ți-o înapoi.

În sfîrșit, vrei să iei startul. Și o pornești pe bordură. Nu ești primul, nici ultimul care în această situație vrea să-și dovedească sieși și celorlalți că e proaspăt și treaz. Norocul dumitale este că stai la doi pași, pe strada mea. A noastră. Nu e noroc deplin. Pentru că într-o seară te văd eu, în altă seară alt vecin și așa aproape toată săptămîna.

Nu spun să nu bei, frate dragă, că un păhărel, două acolo nu-i grav. Dar zău, întii te văd așa seara și pe urmă ne întîlnim dimineața în tramvai spre slujbă. Dumitale ți-e rușine de mine, mie mi-e rușine să te privesc în ochi și uite așa nu mai vorbim de luni de zile.

Scria într-un ziar ce face alcoolul în cantități mari, tovarășe arhitect. Omoară rinichii, distruge ficatul, amorțește creierul, sapă inima, strîmbă cravata, motolește haina, întoarce pe dos pălăria, pătează cămașa, murdărește pardesiul, îndepărtează vecinii, scade inteligența, ruginește memoria, atacă schema, scade prestigiul, înecă învățatura, scade salariul, taie prima, gonește prietenii buni și rămii numai cu din aceia ca amicul cu care te văd uneori ieșind din bodegă sprijinindu-vă unul de altul. Pesemne el are tot același fundament pentru numeroasele baterii consumate: ori rănît în amor și atunci bea de grav rănît, ori succes în vreo direcție și atunci bea pentru succes.

Și te-am auzit strigînd o dată o vorbă latinească. Că atît ți-a mai rămas din școală: «In vino veritas». Dar uite că în vino nu e numai veritas. În «vino» este și ceea ce ți-am înșirat mai sus. Și din cînd în cînd, așa cum mergeți braț la braț, vă pupați! Și atunci mai mijește în mine speranța. Poate nu sinteți beți. Vorba cîntecului: «poate, poate sinteți frați!»

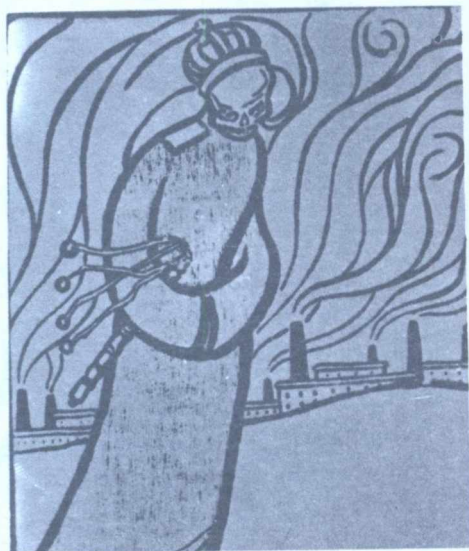
Sinteți frați. De baterie, Și încă ceva. Am început să-ți văd nevasta căutîndu-te la ore tîrzii prin fereastra bodegii. Se apropie ziua cînd va veni tovarășa ingineră să-l scoată din circumă pe tovarășul arhitect. N-aș vrea să apuc ziua aceea. Hai, tovarășe! Fă un efort și spală-ți diploma în borvis. Pentru cei șapte ani de-acasă și cei douăzeci din școală.

1917

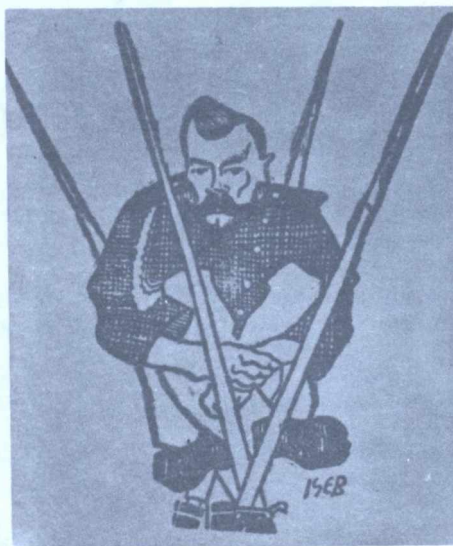
DESENE DIN PRESA VREMII

REVOLUȚIA RUSĂ

Țarismul: ...și eu care mă credeam inviolabil și nemuritor!»

SITUAȚIA ȚARULUI

ISER

Țarul: — Mă sprijin pe baionete, dar mă cam înțeapă și nu prea am încredere în proptelele astea cu vîrf!

«PĂRINTELE» RUSIEI

ISER

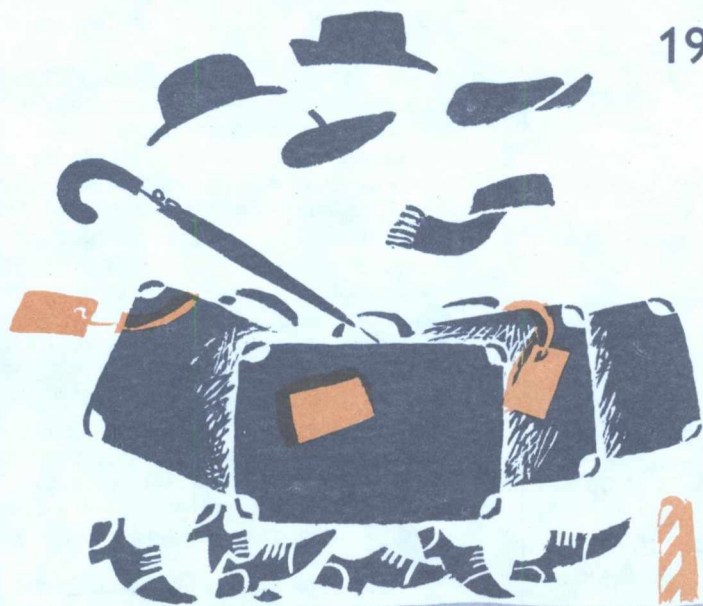
Cu crucea pe piept și revolverul în mînă: înainte pentru fericirea Patriei!!

NICOLAE TONITZA (1919)

50

de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie

1967

A. POCHERZ

CU MARCEL ACHARD DESPRE UMOR ȘI... PUȚIN DESPRE EL ÎNSUȘ

Acela pe care «Tout-Paris» îl numește «Marcel» s-a născut la 5 iulie 1899 la Sainte-Foy-les-Lyon (Rhône). El a fost institutor și actor la Lyon, apoi se duce la Paris, să cucerească laurii gloriei.

Aici devine plasator de indigo și reporter la ziarul «L'Oeuvre». După aceea, definitiv atras de teatru, ajunge souffleur la Vieux-Colombier, apoi se integrează trupei de la «Atelier», care număra tot atâtea talente cât și datorii.

Achard a adus în teatru un stil foarte personal, alcătuit din poezie și umor, dialogul lui făcându-te să te gîndești atît la Musset cît și la Feydeau. A fost ales membru al Academiei franceze în 1959.

— Cuuum? Un interviu prin corespondență?! Ce născocire diabolică mai e și asta? mă apostrofează în scris maestrul. Ca și cum n-ar fi de-ajuns toți gazetarii care năvălesc la tine în birou tocmai cînd te aștepti mai puțin și te mitraliază cu întrebarea: «Cum ați ajuns la teatru?».

— **Apropo: chiar cum ați ajuns la teatru?**

— Cum, și dumneata îmi pui întrebarea, care mi s-a mai pus de peste o sută de ori?

— **Doar și eu fac parte din aceeași categorie blestemată, din care, pe vremuri, ați făcut parte și dumneavoastră, așa că...**

— Da, da, uitasem... Ce vreți să aflați de la distanța care ne desparte?

— **Așadar, pot îndrăzni să vă întreb: cum ați ajuns la teatru?**

— De îndrăznit, puteți îndrăzni, dar de răspuns nu știu dacă o să pot răspunde.

— **De ce?**

— Niciodată n-am putut să răspund în mod convenabil la această întrebare. Chiar

acum cînd mă aflu la biroul meu, în fața scrisorii și a chestionarului dumitale, mă întreb singur: «Pentru Dumnezeu, ce ți-a determinat vocația?». Și nu sînt în stare să-mi răspund, căci nu știu.

— **De scris însă știți cum scrieți, nu?**

— Cum scriu?! Cum scrie toată lumea! Cu un stilou, cu un teanc de foi albe dinaintea mea. Încep cu începutul și termin cu sfîrșitul! Cum vedeți, felul meu n-are nimic extraordinar în el, căci procedez așa cum procedează toată lumea în asemenea ocazii. Și nici nu-mi place prea mult să vorbesc despre mine...

— **Dar despre cine anume?**

— Despre prietenii mei... E și mult mai ușor: dacă îi lauzi, nimeni nu te poate acuza de infatuare, cum ar face-o, dacă ți-ai ridica singur osanale.

— **Vreți să vorbim atunci despre Marcel Pagnol?**

— Him...

— **Cuum, nici despre el? Doar este prietenul dv. de peste treizeci de ani! El v-a primit și la Academia Franceză!**

— Da, așa-i, Pagnol este unul din cei mai buni prieteni ai mei: lui i-am dedicat și piesa «Vom merge la Valparaiso»...

— **Atunci?**

— Mi-e greu, totuși! Cînd vorbesc despre Pagnol, sînt totdeauna tentat să folosesc accentul marsiliez. Din păcate, acest accent nu-i impecabil. Căci n-am învățat deloc marsilieza, ca Pagnol și Raimu. Iar de fiecare dată cînd am riscat s-o folosesc în fața lor, le-am stîrmit risul și reflecții ironice. Și dacă așa stau lucrurile cu vorbirea, dar mi-te cu scrisul!...

— **Povestiți-mi atunci despre Pagnol, cu accentul dv. natural din Sainte-Foy-les-Lyon...**

— Așa mai merge! Au trecut mulți ani de cînd Steve Passeur și cu mine am devenit prietenii lui Pagnol. Îl vizitam în subsolul lui din bulevardul Murat, în care era greu să umbli, căci trebuia să fii atent să nu calci pe firele răspîndite prin odaie, ale unei mașini foarte complicate, cu ajutorul căreia Pagnol voia să descopere mișcarea perpetuă. În fiecare duminică, înainte și după meciul de rugby la care asistam, îl întrebam: — «Ei, ai descoperit-o?».

— Ce?

— **Mișcarea perpetuă!...**

— Am descoperit-o alaltăieri. Dar am pierdut-o ieri seară.

Căci mișcarea perpetuă a lui Pagnol era de o dezolantă intermitență.

— **Numai mișcarea perpetuă era subiectul dv.?**

— A, nu! Mai mult decît orice vorbeam despre operele noastre viitoare, căci cu toți prietenii mei eram într-un continuu flirt cu muzele și ne visam încununăți cu nimbul gloriei.

— **Erați așadar un fel de confrerie literară, în care spadele erau de mucava, iar laudele de rigoare?**

— A, nu, greșiți! Cu toată prietenia dintre noi, discuțiile luau uneori un ton destul de acru.

Dar din aceste ironii, critici și certuri frățești, multe piese moderne au ieșit îmbunătățite, mai bogate, mai bine construite.

— **Unii critici v-au atribuit pe vremuri intenția de a deveni un Sacha Guitry al timpului nostru. Este adevărat?**

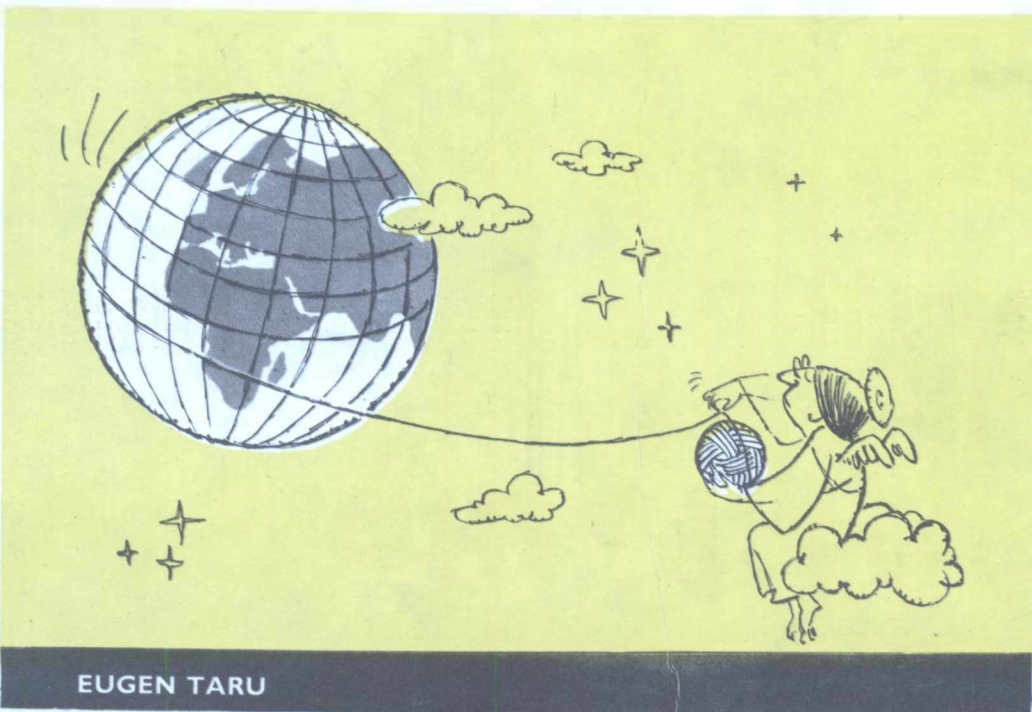
— Sacha Guitry a fost incontestabil cel mai mare poet comic al timpului său. Avea toate darurile, verificate de cea mai implacabilă inteligență. Printr-un amestec ciudat de inventivitate și de fantezie dezlănțuită, el a reinviat, a aprofundat, a mărit posibilitățile comicului. A descoperit trăsături de caracter în exclamație și onomatopie. A redus dialogul la esențial și a dat forță explozivă legendei unui desen, căci să nu uităm, Sacha a fost și un admirabil caricaturist. Cu toate acestea, n-am simțit niciodată nevoia să-i iau locul, nici să-i semăn.

— **Pe care dintre înaintașii dv. îi admirați mai mult?**

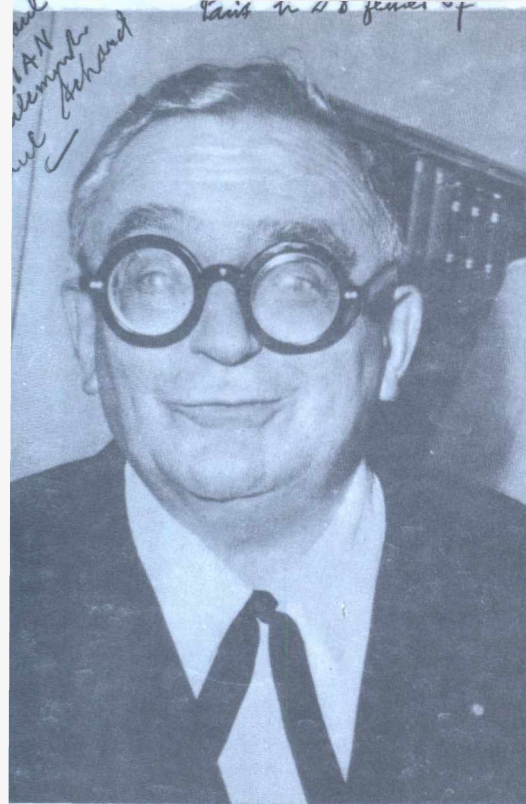
— Pe Alphonse Allais care, însă, n-a fost apreciat așa cum trebuie în viață.

— **De vină sînt contemporanii lui?**

— Nu! Allais apăruse prea devreme într-o

EUGEN TARU

Interviu realizat de
PAUL B. MARIAN

lume prea tinăra. El practica umorul. Or, între anii 1885 și 1905, francezii mai erau încă poporul cel mai spiritual din lume. Se mai practica spiritul galic. Umorul era încă un agent necunoscut, ca și electricitatea. Lumea se servea de el, dar nu știa de unde vine, nici cum e făcut. Robert de Flers, Alfred Capus erau oameni într-adevăr spirituali, ale căror finețuri erau înțelese. Allais însă era, cum să spun?... amuzant, dar nu era serios. Nu numai că nu era serios, dar era chiar ciudat. Un om care scrie: «Noaptea cădea. M-am aplecat s-o ridic de jos» sau: «Nu lăsa pe mâine ceea ce poți face poimîine»... nu-i deloc amuzant, ci neliniștitor. De aceea, timp de douăzeci de ani, Alphonse Allais a trebuit să se mulțumească cu un cerc mic de admiratori. În zadar, Pierre Varenne, quasi-compatriotul lui, scria articole după articole, prefețe după prefețe. În zadar, Alexandre Iacovski — vechiul și credinciosul lui prieten — îi răsplinea spiritele, poveștile, anecdotele. În zadar, Jules Renard, Capus, Maurice Donnay, Leon Daudet, Georges Courteline, Tristan Bernard, Henri Duvernois, Maurice Barrès, Edmond Sée, Octave Mirbeau, Lucien Descaves scriau despre el lucruri încântătoare sau îndrăznețe. Alphonse Allais n-a ocupat locul pe care trebuia să-l ocupe. De altfel, chiar el spunea despre sine, la începutul unei conferințe: «Doamnelor, domnișoarelor, domnilor, am fost rugat să țin o conferință despre teatru. Mi-e teamă însă că o să vă întristeze căci, după cum știți, din păcate, Shakespeare e mort, Corneille e mort, Racine e mort, Molière e mort, Beaumarchais e mort, Régnaud e mort, Marivaux e mort... și nici eu nu mă simt prea bine». În contradicție cu cele ce afirma în ziua aceea, Allais o ducea foarte bine și e din ce în ce mai mult gustat. Aceasta se datorește lui André Breton care, publicând «Antologia umorului negru», i-a acordat lui Allais un loc de onoare, scoțându-l brusc din obscuritatea în care oficialitatea părea că voia să-l mențină. Imediat, nenumărate ediții ale poveștilor lui, până atunci de negăsit, au început să se succedă. Oameni deosebit de inteligenți, fini și cultivați — cum e Laurent Tailhade — sint totuși refractari lui Alphonse Allais. Mai mult decât refractari: alergici, cum se spune azi. Dar și alergia se tratează.

— **Mi se pare că și Alphonse Allais credea același lucru despre umor?...**

— Da, el spunea: «Doar trei inși pot aprecia o anecdotă bună. Unul care o povestește

bine, altul care o gustă și altul care n-o înțelege. Căci neînțelegerea celui de-al treilea face ca plăcerea primilor doi să fie îndoită».

— **Dar, în fond, ce este acest umor?**

— Ca să căpătați un răspuns cum trebuie, ar trebui să vă adresați lui Jacques Steinberg, nu mie.

— ?...

— El a publicat despre umor un studiu foarte serios. Acolo dă și mai multe definiții ale umorului.

— **De pildă?**

— Acea a lui André Miguel: «Umorele este zîmbetul revoltei». Alta, disperată, a Irenei Hamoir: «Umorele este ultima țigară». Și alta în sfîrșit, mai adevărată decît toate celelalte: «Umorele este politetă deznădejdiei» a lui Chris Marker.

— **Și altele mai consolatoare nu există?**

— Ba da, dar aparțin anglo-saxonilor. Carlyle pretinde că esența umorului este sensibilitatea, o călduroasă simpatie pentru camarazii noștri, oameni. Samuel Butler merge pînă acolo încît afirmă că umorul este chemat să arate oamenilor absurditățile lor, să-i scape de toate greșelile lor, afară de cele care merită într-adevăr să fie comise.

— **Dumneavoastră n-aveți o definiție personală?**

— Ba da: pe aceea pe care am propus-o în discursul meu de primire la Academia (umorului): «Umorele înseamnă să știi că totul, dar absolut tot ce se întîmplă este amuzant... cu condiția ca să li se întîmple altora».

— **Ați pomenit de Academia umorului. A existat cu adevărat o astfel de instituție?**

— Da, prin preajma anului 1920, această formă atît de specială a hazului a căpătat drept de cetățenie în Franța. Au existat academicieni ai umorului. Care decernau premii. Și care, totuși, rămîneau amuzanți. Și, firește, Alphonse Allais deveni zeul lor. Cuvîntul «umorist» încetă să mai fie o injurie. El căpătă chiar curînd un fel de semnificație.

— **N-ați vrea să-mi vorbiți acum despre cum concepeți opera literară?**

— ?...

— **Mi se pare că de aci, de la distanță, vă văd cum îmi aruncați priviri furioase.. De ce?**

— A, sinteți clarvăzător?... Știți de ce nu vreau să răspund la această întrebare? Pentru că n-am nici o concepție proprie! Am concepția întregii lumi!

— **Atunci, operele vi se impun așa, dintr-o dată?**

— Cine mi le impune?

— **Vă întreb.**

— A, așa-a?! Eu scriu, cum să spun? scriu cum scriu...

— **Și ce scrieți acum?**

— Nu scriu nimic!

— **Nu faceți nimic?**

— Nu, nu. N-am mult timp. Așa că nu fac nimic.

— **Nici o piesă de teatru?**

— Nu.

— **Nici un alt proiect?**

— Nu, niciunul. N-am nici un proiect. Nu sînt prea curajos din fire.

POMPIU DUMITRESCU

M. STĂNESCU

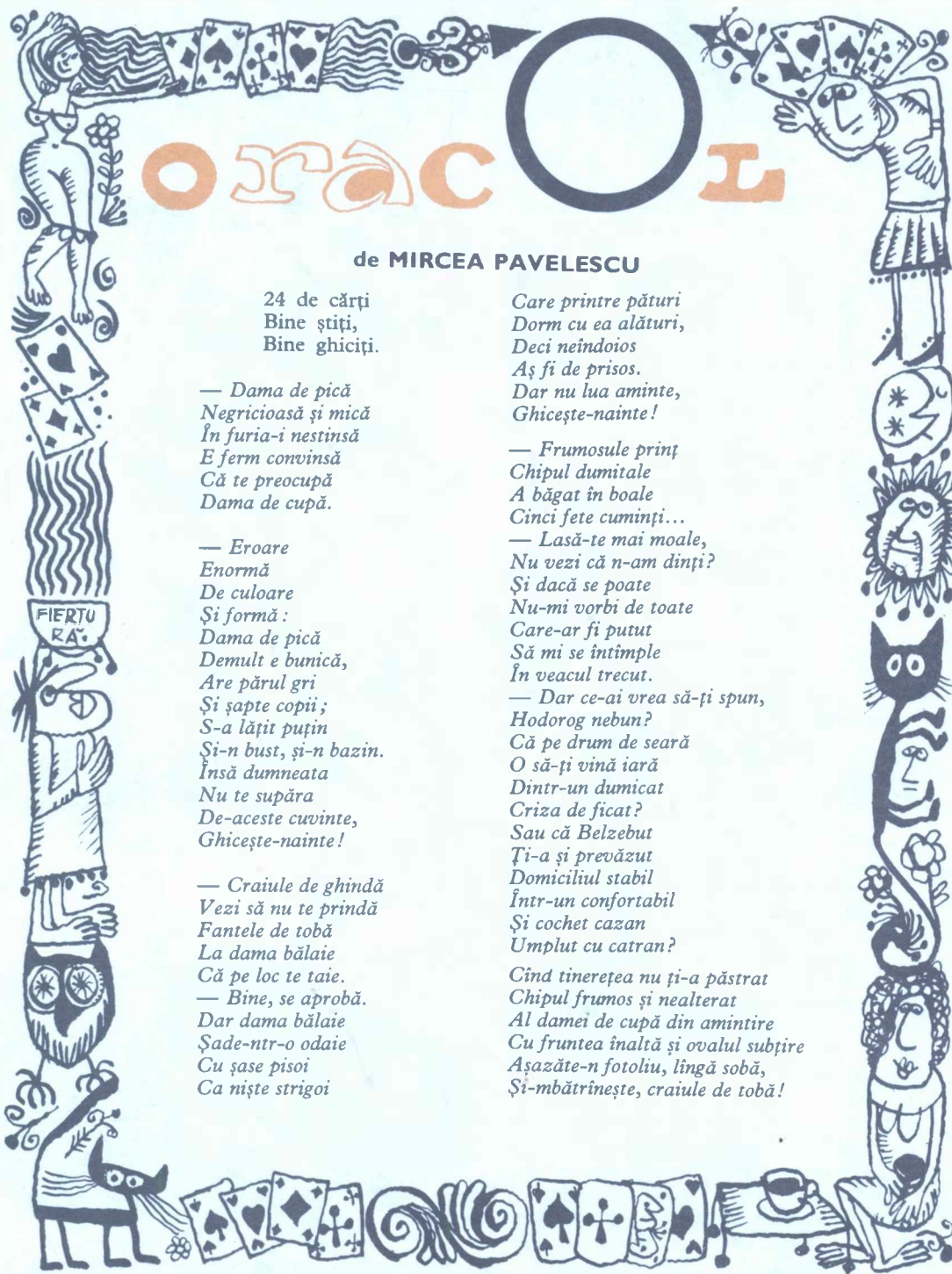
Fostul gestionar: — Nu cumva să încerci să evadezi, că iar îmi găsește lipsă!...

Fără cuvinte

— Nu discută niciodată cu nimeni. E un om închis.

ORACOL

de MIRCEA PAVELESCU

24 de cărți
Bine știți,
Bine ghiciți.

— Dama de pică
Negricioasă și mică
În furia-i nestinsă
E ferm convinsă
Că te preocupă
Dama de cupă.

— Eroare
Enormă
De culoare
Și formă:
Dama de pică
Demult e bunică,
Are părul gri
Și șapte copii;
S-a lăpât pușin
Și-n bust, și-n bazin.
Însă dumneata
Nu te supăra
De-aceste cuvinte,
Ghicește-nainte!

— Craiule de ghindă
Vezi să nu te prindă
Fantele de tobă
La dama bălaie
Că pe loc te taie.
— Bine, se aprobă.
Dar dama bălaie
Șade-ntr-o odaie
Cu șase pisoți
Ca niște strigoi

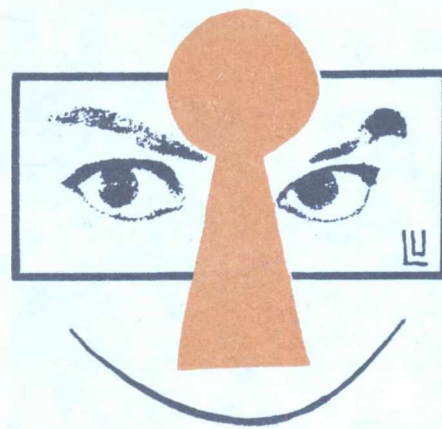
Care printre pături
Dorm cu ea alături,
Deci neîndoios
Aș fi de prisos.
Dar nu lua aminte,
Ghicește-nainte!

— Frumusele prinț
Chipul dumitale
A băgat în boale
Cinci fete cumiști...

— Lasă-te mai moale,
Nu vezi că n-am dinți?
Și dacă se poate
Nu-mi vorbi de toate
Care-ar fi putut
Să mi se întimple
În veacul trecut.
— Dar ce-ai vrea să-ți spun,
Hodorog nebun?
Că pe drum de seară
O să-ți vină iară
Dintr-un duminic
Criza de ficat?
Sau că Belzebut
Ți-a și prevăzut
Domiciliul stabil
Într-un confortabil
Și cochecet cazan
Umplut cu catran?

Cînd tinerețea nu ți-a păstrat
Chipul frumos și nealterat
Al damei de cupă din amintire
Cu fruntea înaltă și ovalul subțire
Așazăte-n fotoliu, lingă sobă,
Și-mbătrînește, craiule de tobă!

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

• Adeseori, oamenii fără nici o calitate sînt mai suportabili decît cei fără nici un defect.

• Toate sînt relative. Nici măcar două și cu două nu fac totdeauna patru. De pildă, cum pot să facă patru două maimuțe și două călimări?

• Cine făgăduiește uită mai curînd decît celălalt.

• Fiecare popor trebuie să-și trăiască propria experiență. Experiența altora, pentru el, e artificială și-i împiedică progresul normal.

• Îmi pare rău că nu m-ai găsit la cafea. Dar am o operă. Caută-mă acolo.

• Nu fi supărat că scriu prost, iubite con-frate: dac-am avea toți talent, care ți-ar mai fi meritul?

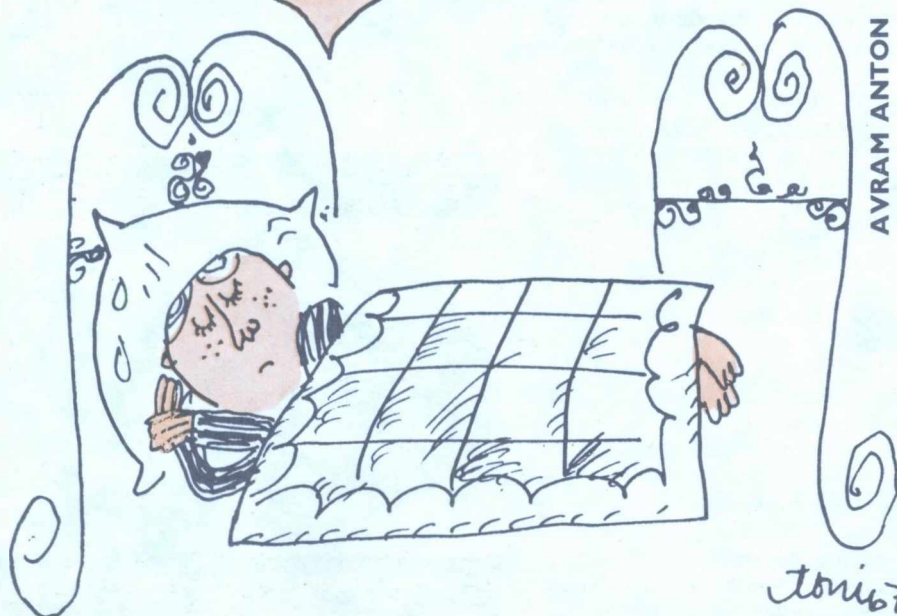
• Nici o problemă n-are soluții, fiindcă lipsa de soluții a fost înaintea problemei și a creat-o.

• Ne întinerim, poate. Dar nu întinerim.

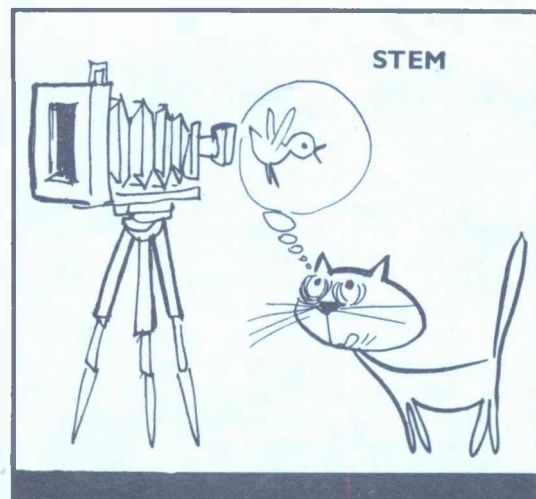
• Omul este animalul cel mai puternic. Trăiește în orice climat.

• Sîntem prea bătrîni ca să ne mai placă un spectacol de dramă, iar ceilalți sînt prea tineri. Sportul și guta au ucis teatrul.

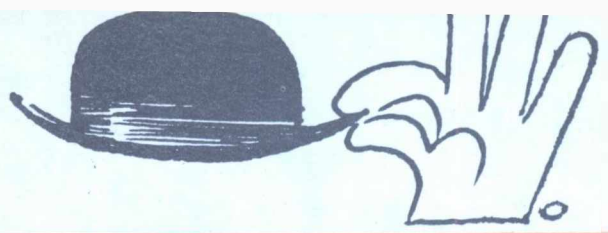
UNDE NE SÎNT VISĂTORII !?

AVRAM ANTON

Cu respect

Tovarășului Sebastian Alexandrescu, directorul Întreprinderii forestiere Vrancea.

Împărate,

Cu smerită plecăciune, noi, umilii slujbași ai «Urzicii», îți așternem la picioare o jalbă a supușilor împărăției pe care ți-ai făurit-o înăuntrul fruntariilor raionului Focșani.

Împărate,

Noi știm că luminăția ta, conduce, așa cum conduce, o întinsă întreprindere forestieră. Știm că la început, demult, înainte de a vă auto-unge împărat, n-ați fost uns decât în calitate de director. Pe atunci nu aveți nici veleități de majestate, nici de excelență, și nici de luminăție. Vi se spunea mai popular: tovarășe director, sau nea Sebastianiane.

Aceste denumiri vă sgîrîiau însă împărăteștile timpane, astfel că, rapid, cit ai zice «tron», v-ați numit rege, și apoi v-ați înaintat la gradul de împărat. E drept că unii dintre salariați, neobișnuiți încă cu noua funcție, cînd intrau în sala de ședințe a tronului, mai scăpau cite un «noroc, tovarășe rege» sau un «ce faci, nea împărate».

Ca orice împărat capabil, v-ați înjghebat o suită de dregători și sfetnici superluminăți. Și cine putea fi mai luminat cerebral, decât

cei care se trăgeau din os domnesc, carne din carnea ta de Ultra-Împărat, sînge din sîngele tău, Forestier-Împărat, posturi din posturile tale, Schemă-Împărat.

Ca urmare, ai purces la confecționarea suitei, alcătuită din oamenii cei mai verificați și cei mai atașați ție și chenzinei. Ascultă-i doamne:

1) Majestatea sa Constantin Alexandrescu cel Bătrîn (tatăl), numit prin grația nu știm cui și voința dumneavoastră gestionar la exploatarea din Tulnici.

2) Aurica I. Lătuncă, prințesă moștenitoare, soră și contabilă la Ocolul Silvic-Tulnici.

3) Tinca Ionașcu cea Înțeleaptă, contesă de Tulnici unde vă este magazioneră și mătușă.

4) Jean Lătuncă cel cumnat, prinț de sector la aceeași exploatare.

5) Nicolae von Desagă în funcțiile de șef și de văr în ducatul de industrializare a lemnului din Greșu, ducat aparținînd împărăției lui Schemă cel Mare-Împărat.

6) Excelența sa Constantin Mocanu, vărul lui Familiațu-Împărat, înscăunat tehnician la exploatarea împărătească din Tulnici.

7) Alteța sa Chirilă de Saxa-Vasile, inginer, fin căruia i-ați încredințat sceptrul de inginerșef.

8) Majestatea sa Madam Alexandrescu, regina mamă, infiptă și ea pină de curînd în

visteria împărăției lui Alexandrescu-Vodă cel Lemnos.

9) Alte crengi ale împărătescului arbore genealogic, crengi încărcate cu zeci și zeci de neamuri de os Alexandrescu, care reprezintă cam 30% din întreaga schemă a împărăției lui Fac-ce-vreau-Împărat, împărăție care se mai numește oficial și întreprindere de stat.

Măria ta,

Cu respect ne adresăm ție, cu rugămintea să ne explici cum de nu-ți crapă sceptrul de rușine, că împărăția ta este codașă de atîta vreme. Păi ce fac dregătorii tăi, luminăție? Te tîmiază opt ore pe zi?... Că-n producție, vorba ceea, tîmie... E drept, «tîmie», nu e o expresie prea nobilă, dar nici 40% sub plan pe luna august, nu-i o noblețe...

Ca să nu mai supărăm împărăteștile tale urechi cu alte expresii la fel de triviale ca: restanțe în livrări, proasta utilizare a forțelor de muncă și slabă organizare. De o bună organizare se bucură numai familiațu lui Vraiște-Împărat.

Prea luminate Tămie-Împărat,

Noi sfîrșim aici rîndurile jalbei. Dacă — ferească sîntul — v-am jignit cu ceva, sîntem gata să primim provocarea-ți: în spade să ne tăiem, în autocritici să ne sfîșiem, sau răspuns de la minister așteptăm?...

Cu plecăciune, «Urzica»

de AUREL FELEA

*A venit să-mi ceară un referat
Realizatorul PICĂTURII X PATRAT:
Pînă la urmă totul depindea
De semnătura, de părerea mea.*

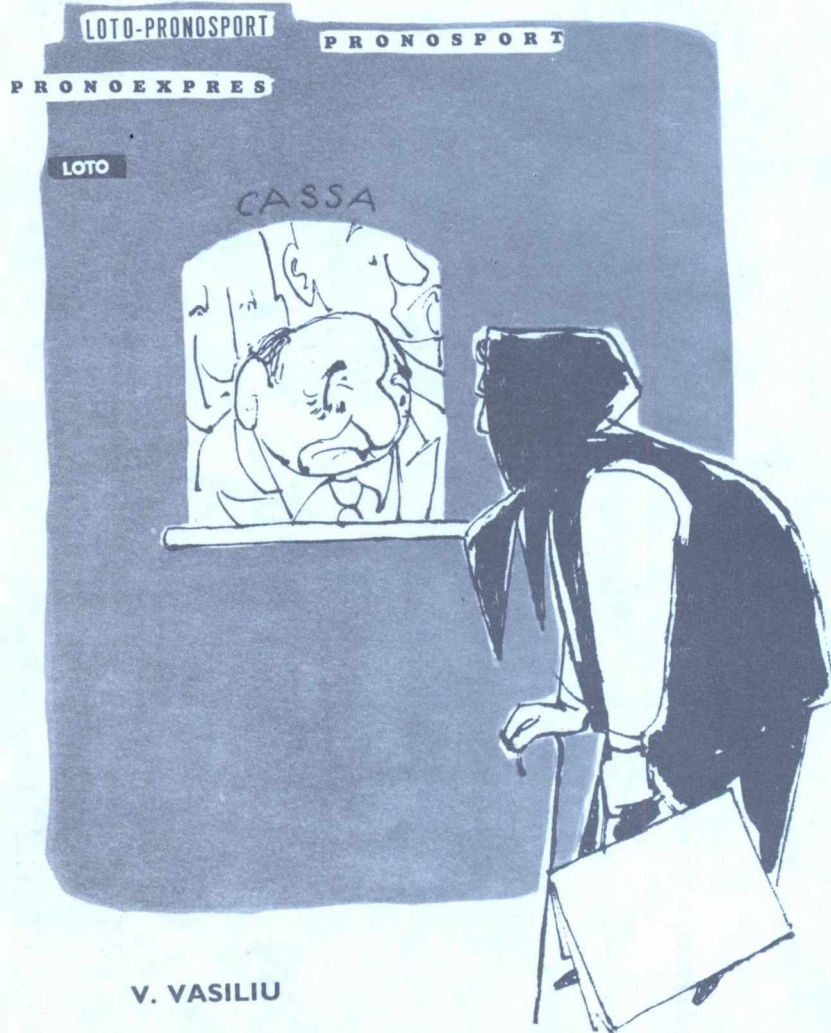
*Dar nu v-am explicat
Ce este PICĂTURA X PATRAT:
E-o picătură fantastică,
Și întrebuițarea ei elastică
Își are aplicații în chimie,
Ca și în meteorologie,
Psihologie,
Cofetărie,
Chiar și-n dramaturgie.*

*Ajunge mai puțin de-o picătură
Ca stîncă să devină surpătură,
Zăpada se transformă-n ghiocci,
Un lapsus în o mie de idei,
Colibele în blocuri cu opt caturi,
Căruțele-n Renault-uri și Fiat-uri,
Mă rog, cu-o picătură de doi lei
Transformi orice, în orice vrei,
(Bine-nțeles, în sens contrariu...)*

*O piesă de asemeni, un scenariu,
Zăcute în sertare de o eră,
Le vezi într-o secundă-n premieră.*

*— În rezumat, această picătură
Ce vă solicită o semnătură,
E nemaipomenită!... E unică!
... A dat realizatorul ei să-mi zică.
L-am întrerupt și i-am răspuns,
Pătruns,
Mișcat:*

*— E-adevărat!
Și te voi ajuta!...
Dar... vreau să-ți spun ceva:
Aportul dumitale, fără-ndoială-i mare...
Și totuși... dacă nu e supărare...
E clar că fără mine, iubitul meu amic,
Cu picătura asta nu poți să faci nimic!
O fi ea nemaipomenită și unică,
Dar ca să fiu de-acord cu ea... ce-mi pică?*

V. VASILIU

— Și de ce vrei să publicăm în ziar că ai cîștigat cincizeci de mii?
— Am un fecior, care, de zece ani m-a uitat...

ALECU POPOVICI

DIN MICA ISTORIE SECRETĂ A TEATRULUI

I. DESCHIDEREA STAGIUNII

a) **Ce se întâmplă în mod obișnuit.**
Pentru deschiderea stagiunii, scenograful și atelierul au lucrat toată vara în vederea realizării unui decor cât mai în atmosferă. Ei au colaborat mai ales cu trusturile locale și regionale de construcții care au ținut să întîmpine evenimentul creator, adică pe schele, printre găleți de var și ciment. După cum vedeți, actorii pot acum să se documenteze «pe viu» în vederea realizării unor roluri de constructori. Numai organizatorii de spectacole se plîng: «spectatorii ne ocolesc acum teatrul și din cauză că le-ar putea cădea o cărămidă în cap»... Printre teatrele care au cinstit în acest fel cel mai bine deschiderea stagiunii, se află și Giuleștiul, Teatrul Mic, Teatrul Național din Iași... Alte câteva teatre din provincie ne anunță cu regret că nu au putut lua din timp măsuri de dărîmire, dar vor avea grijă în cursul stagiunii. Fiul meu a rămas entuziasmat de «Țândărică»: «am văzut tot felul de minunății făcute de Țândărică. Dar să facă el să dispară cu totul teatrul din str. Academiei, asta e formidabil!». Poate de aceea păpușarii repetă acum... **Vrăjitorul din Oz.**

Cînd s-a anunțat în presă că la Teatrul

Giulești se va juca «Groapa» de Eugen Barbu, constructorii șantierului s-au speriat crezînd că e vorba de o nouă aluzie critică la stadiul lucrărilor.

La deschiderea sezonului de fotbal s-a aruncat, în mod festiv, o minge din avion. La deschiderea stagiunii teatrale nu s-a aruncat nimic. Aceasta poate din cauză că, existînd propunerea de a se arunca un critic, au fost atît de multe sugestii concrete, încît avionul nu a mai apucat să decoleze.

Cum se recunoaște deschiderea stagiunii? Se recunoaște prin aceea că nu se... recunoaște. Dar, dacă totuși aveți timp, vă puteți deplasa în cartierele îndepărtate, unde pe gardurile care împrejmuesc noile construcții (tot constructorii, săracii!) puteți găsi câteva afișe.

Și cînd te gîndești că un poet ar spune: «cînd cad frunzele, înfloresc afișele!».

b) **Ce este neobișnuit**

Dacă cele trei piese originale anunțate în stagiunea trecută se joacă într-adevăr.

Dacă autorul local trecut la «tinere debuturi» va fi jucat (în ipoteza că nu a îmbătrînit sau că în ultimii ani nu s-a mutat din oraș).

În cazul cînd secretarul literar nu va traduce el piesele de succes și directorul teatrului

calificat subit regizor nu le va înscena el.

În cazul cînd regizorul de succes din Capitală, anunțat simultan la șase teatre din provincie, va putea înscena deodată șase spectacole.

În cazul cînd, după o săptămînă de ședință la care s-a lucrat la definitivarea repertoriului, directorul nu va spune: «acum ne odihnim câteva zile, trimitem repertoriul la Minister, și pînă sîmbătă ne gîndim ce o să jucăm în această stagiune!».

În cazul cînd numeroși actori nu se vor muta de la un teatru la altul, avansînd în schemă datorită acestui concurs de... împrejurări.

În cazul cînd cronică despre deschiderea stagiunii nu va apare de Crăciun.

În cazul cînd, după aceste însemnări nu se va supăra nimeni.

...Dar, indiferent de toate a început stagiunea! Ceea ce înseamnă că nu numai actorii și regizorii s-au pregătit. V-ați pregătit și dumneavoastră papuci călduroși, o pernă moale, un fotoliu și, desigur v-ați reparat... televizorul.

PERPETUUM • MOBILE

de N. AURELIU

Urcîndu-se la bordul avionului, George Garrett nu a fost întîmpinat de o stewardesă zîmbitoare, ci de un detectiv încrunțat.

Rezultatul a fost că, în loc să zboare spre înălțimile luminoase ale cerului, dezamăgitul pasager a coborît în adîncimile cam obscure ale unui beci de poliție.

Neașteptata schimbare de itinerar s-a produs la San Francisco

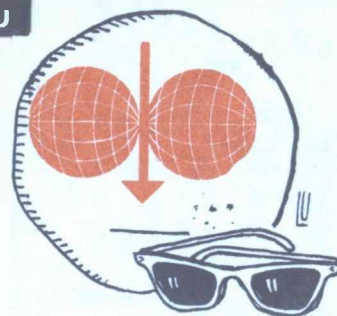
situl călător cumpăra piaștri la bursa neagră, deci la un curs mult inferior celui oficial; reintors în S.U.A., el preschimba piaștrii în dolari, de data asta însă la cel mai oficial curs cu puțință.

Beneficiul era frumușel — cam 320 la sută.

Ascultîndu-și musafirul, comisarul mai avea o singură nedumerire:

LA DREAPTA EXTREMEI DREPTE

N. GĂLĂȚEANU

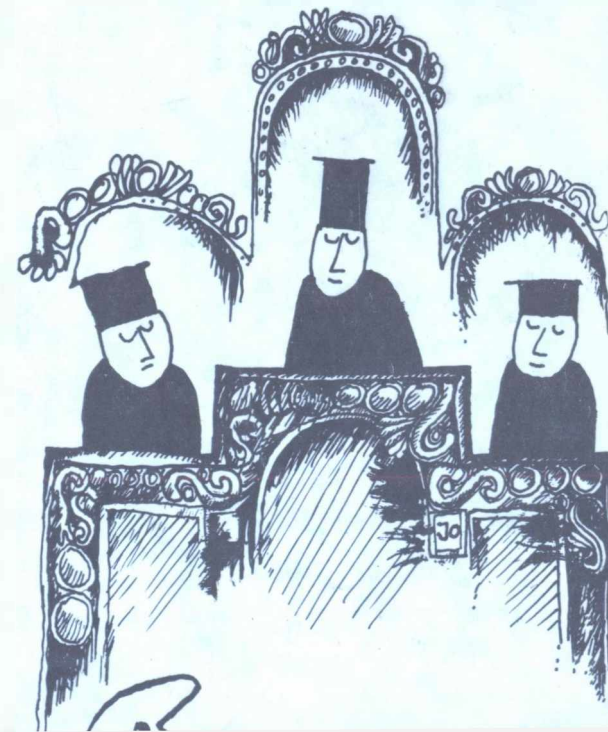

Primul ministru al Republicii Sud Africane, Balthazar Vorsted, nu e un om supărăcios. În țara lui, cea mai mare parte a populației îl socotește un călău sîngeros — dar el nu se supără. În Africa, covîrșitoarea majoritate a tînerelor state îl consideră un epigon al lui Hitler — dar el nu se supără. În lumea întregă, nu e om civilizată care să nu rostească cu dezgust numele lui — dar el nu se supără. Îndură cele mai cumplite epitete, cu o răbdare pe care ai fi tentat s-o califici drept îngerească, dacă o asemenea banală

priilor săi fîrtați întru convingeri politice l-au rînit profund. Tocmai lui să i se zvîrle calomniile atît de josnice în ceea ce-i ține loc de obraz? Tocmai lui, căruia i s-a dus vestea, cît e globul de mare, ca despre un rasist scelerat, tocmai lui să i se reproșeze că nu aplică destul de consecvent apartheidul? E ca și cum, în urmă cu vreun sfert de secol, un răuvoitor i-ar fi obiectat fîhrerului că nu a înființat destule lagăre de exterminare.

Sufocîndu-se de o indignare lesne de înțeles, primul ministru a dat o

IOSIF TEODORESCU

Vietnamul de Sud, în interval de trei săptămâni, ceea ce dovedește că unora le poartă ghinion și alte cifre în afară de 13.

La interogatoriul care i s-a luat, Garrett a fost întrebat ce anume motiv l-a determinat să traverseze atât de des Pacificul. Cel arestat a încercat să explice că pasiunea turismului a căpătat la el proporții patologice și că un irepresibil dor de ducă îl poartă, asemenea păsărilor migratoare, pe cărările nevăzute ale văzduhului. Dar comisarul, al cărui organism prozaic nu putea înregistra fiorul poetic al depărtărilor, s-a declarat nemulțumit cu răspunsul și a insistat, așa cum știu comisarii să insiste. Până la urmă, Garrett s-a dat bătut (în toate sensurile acestui cuvânt) și a recunoscut că, pentru el, principala atracție a Saigonului consta în posibilitatea de a face trafic de valută.

Operația era simplă și rentabilă: în capitala sud-vietnameză, neobo-

rată cu prețul icrelor negre? Răspunsul a fost edificator: bizarul colecționar de piaștri era însuși Truong Dia Tho, primul consilier al ambasadei sud-vietnameze la Washington. Evident, piaștrii astfel dobândiți erau trecuți în contul statului și reexpediați la Saigon în valiza curierului diplomatic. Din acest mic business, Tho se alegea cu un comision care — coincidență! — reprezenta alți 320 la sută.

La ora asta, organele judiciare din San Francisco se întreabă perplexitate cum să procedeze? Să facă proces lui Garrett, riscând ca în fața tribunalului să fie pomenit și numele diplomatului sud-vietnamez? Sau să-l elibereze și pe traficanțul american, cu perspectiva unui perpetuum mobile de transformări ale dolarilor în piaștri, ale piaștrilor din nou în dolari, ale dolarilor iarăși în piaștri, ale piaștrilor încă odată în dolari ș.a.m.d., ș. a.m.d.?

care i-o poartă concetățenii săi. nici disprețul cu care-l tratează africanii, nici ostilitatea crescândă pe care i-o manifestă omenirea. De vină este critica pe care i-a adresat-o fracțiunea de dreapta a propriului său partid.

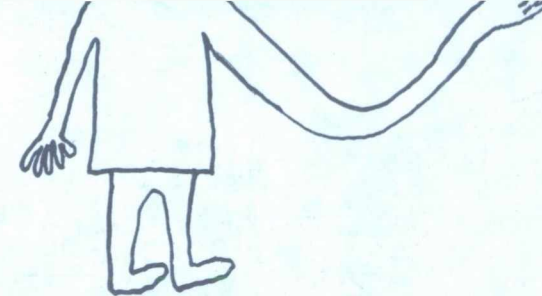
Bănuim nedumerirea dumneavoastră. Partidul «naționalist», al cărui lider se nimereste a fi una și aceeași persoană cu primul ministru, e un partid de extrema dreapta. Vă întrebați — și, ceea ce-i mai grav, ne întrebați și pe noi — cum poate fi ceva la dreapta extremei drepte? Uite că poate! Dacă n-ar fi, nu numai că nu s-ar povesti, dar nici dl. Voorsted nu s-ar supăra.

Așadar, fracțiunea dreptisimă se declară nemulțumită de activitatea premierului. Într-un articol publicat în cotidianul «Pretoria Kraant», ea îl mustră cu severitate pentru cîteva culpe grave, printre care la loc de frunte se situează «inconsecvență în aplicarea apartheidului».

Pe dl. Voorsted acuzațiile pro-

mulțime masivă de represivitate adoptate din inițiativa sa împotriva africanilor. Și ce-i a lui e a lui, a avut ce enumera. În continuarea pledoariei sale, dl. Voorsted scria textual: «A face un pas și mai departe pe linia apartheidului înseamnă a nimici din punct de vedere fizic populația de culoare».

La o adică, primul ministru nu s-ar da înapoi să facă și pasul acesta. Dar, așa cum contra-reproșează el celor care îl critică: «Țineți seama de faptul că cei amenințați vor reacționa cu o violență fără precedent». Ceea ce, într-un limbaj mai clar, înseamnă: «I-am lichida noi pe ei, dar dacă ne curăță ei pe noi?»

— Bine, tovarășe judecător, dar eu sînt un biet infirm...

ADRIAN ANDRONIC

ÎN JUNGLA RHODESIANĂ

— Țineți bine minte, băieți: pentru lei, girafe și elefanți, vînătoarea este interzisă!!

DAN HAYON

MODA PĂRULUI LUNG LA BĂRBAȚI

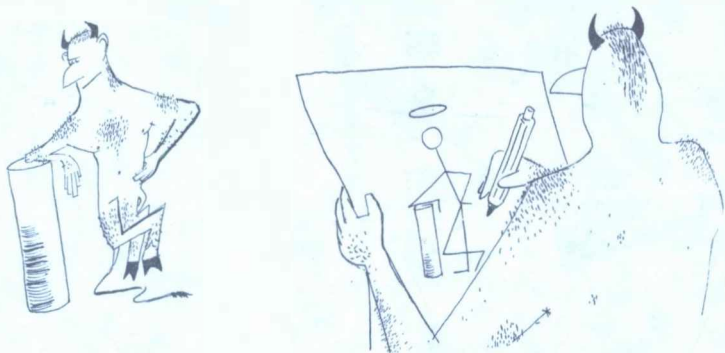
ȘTEFAN TITA

DEMONOLOGIE

Mi-a apărut aseară-n somn
Un domn
Cu țacălie
Ce mi-a adus un vast tratat de demonologie...
Demonologie? Hm, interesant!
Fără să fiți savant
Poți desluși cum intră dracu-n om
Ca viermele în pom...
Și-am răsfoit tratatu-așa la intimplare:
Poftim, o soacră mare!
Femeie, altfel, așezată,
Drăguță
Bunicuță,
Care-și arată
În rochia foarte decoltată
La umeri și genunchi
Cam jumătate din trunchi...
Am răsfoit și mai departe
Voluminoasa carte
Și-am mai aflat
Cum pe o aprigă căldură
Un păr imens, buclat,

O splendidă coafură,
Se odihnea pe-o ceafă taurină de bărbat...
Ah, iată un caz destul de elocvent:
Un viu, recunoscut talent
Care-a început să scrie
Poezie
Alcătuită doar din semne de-ntrebare...
Și-alături, în sfîrșit,
Am mai găsit
Pe-acel redactor care
A spus: E o poezie mare!
În ea zvicnește-a lumii frămîntare!
Și i-a făcut cu precădere loc la publicare.
Da, da! Pe două pagini cu semne de-ntrebare...
Am vrut să aflu care-i dracul
Ce-și face astfel placul
În medii separate...
Dar, din păcate,
Am fost trezit pe neașteptate:
Un papagal din cușca lui comodă
Striga: «Ultima modă!»
«Ultima modă!»

ȘARJĂ AMICALĂ

— Eu să fiu în locul dumitale i-aș lua numărul!

BASME NEVĂZUTE

Acoperișul imobilului din str. Albotei nr. 10, raionul 30 Decembrie, e un soi de «Sesam deschide-te» al Bucureștiului.

Prima oară acoperișul s-a deschis în anul 1961. Nu se știe cine a pronunțat această formulă magică, dar el s-a deschis bine de tot, adăpostind în interiorul său ploii, ninsori și vânt. Locatarii imobilului au dat fuga la I.A.L., rugându-i pe dregătorii de acolo să reprofileze formula în «Sesam închide-te». În decembrie 1961 Sesamul-acoperiș s-a închis cu ajutorul I.R.C.R.-ului, care a încasat pentru această poveste orientală în versiune bucureșteană suma de lei 9 504.

În 1964, acoperișul, din proprie inițiativă, s-a deschis din nou.

De data aceasta, formula magică n-a desfăcut decît 20 metri pătrați din Sesamul-acoperiș. Locatarii au alergat la I.A.L., iar I.A.L.-ul fără să mai alege undeva, senin, a întocmit un nou deviz. Dar nu pentru repararea celor 20 de metri pătrați avariați, ci pentru... 407 m.p. atît cît măsoară întreg acoperișul. Știa pesemne I.R.C.R.-ul cît de temeinic a reparat acoperișul și, prevăzător, vroia să preîntîmpine.

Așadar, la 1965 Sesamul s-a închis din nou, după care, I.R.C.R.-ul s-a adresat casieriei I.A.L.-ului: «Sesam deschide-te». Și s-a făcut o deschizătură de 8 168 lei!...

În 1966, ați ghicit, acoperișul a început din nou să dea semne de oboseală și somn. Era căscat. Urmează traseul cunoscut: locatari-I.A.L.-I.R.C.R.

I.R.C.R.-ul, senin ca de obicei, cațără pe acoperiș pentru a treia oară specialiști prevăzuți cu tablă, ciocane, cuie și nepăsare... Întreg stocul de materiale mai sus pomenit a rămas acolo, sus...

După reparație, urmează din nou formula «Sesam deschide-te». Și casieria se deschide pentru a treia oară, vărsînd I.R.C.R.-ului 6 368 lei!

De trei ori bani pentru aceeași neglijență!

Păi n-o să-i bată Dumnezeu de sus?... Mai cu seamă că prin spărturile acoperișului atotputernicul vede tot ce se întîmplă jos...

Am spus «prin spărturi», fiindcă, în ultima clipă aflăm că Sesamul de pe strada Albotei s-a deschis pentru a patra oară... și iar o să curgă apă și bani înăuntru...

Deci în continuare rămîne în strada Albotei imobilul fără acoperiș și casieria I.A.L.-ului... sac fără fund.

PONTAJ...

PE CUVÎNT

Ca să ajungă cineva maistru la Șantierele Navale din Brăila trebuie ca, pe lîngă cunoștințe profesionale, să aibă și memorie. Fără ținare de minte nu face nimic la intrarea în schimb, cînd trece pe o foaie de hîrtie numele oamenilor lui și nu trebuie să uite pe nimeni. Apoi îi strigă pe rînd, ca la catalog, și cînd i se răspunde «prezent!» îl întrebă pe fiecare dacă ieri n-a plecat mai devreme de la program. La răspunsul, firește, negativ al muncitorului, maistrul insistă: «Pe cuvînt de onoare?» Celălalt dă din cap cu mîna pe inimă și este crezut. După ce au fost epuizate toate numele de pe listă, operația se ia de la capăt. De data asta fiecare este întreat dacă pe ziua de azi nu a întîrziat la program. Muncitorul răspunde iarăși «Nu!» Și iarăși maistrul aduce problema cuvîntului de onoare, urmată de o afirmație cu mina pe inimă.

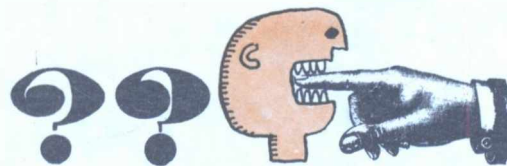
Unora din afara șantierului li se va părea curios acest ritual. Ar fi mai simplu ca maistrul să controleze respectarea programului de lucru al oamenilor săi, uitîndu-se pe fișele trecute la venire și la plecare pe la ceasul de pontaj. Metoda aceasta este simplă, dar inaplicabilă la Șantierele navale brăilene. Singurele ceasuri existente acolo sînt cele de mînă și de perete, care fac «tic-tac» în loc de pontaj. De aceea se folosește metoda «Pe cuvînt de onoare».

Noroc însă că nici un maistru de acolo nu face parte din categoria lui Toma Necredinciosul. Ar cere, precis, conducerii șantierelor să aducă ori ceasuri de pontaj ori detectoare de minciuni. Acestea din urmă, eventual, ar putea fi folosite și pentru cei care își dau mereu cuvîntul de onoare că impulsionează sosirea ceasurilor de pontaj comandate încă din primăvară. Că dacă — vorba proverbului — a nimerit orbul Brăila, cum era să n-o nimerască aceste ceasuri?

Pe cuvînt de onoare că-i așa!

În doi peri

În «Urzica» numărul 12, din 30 iunie 1967, am adresat «Cu respect» o scrisoare tovarășului N. Nergheș, director al T.A.P.L.-ului interraional Suceava. Era vorba în această scrisoare despre numeroasele abuzuri și abateri ale destinatarului scrisorii, în postul ce-l ocupă. Am așteptat de la Sfatul popular regional Suceava un răspuns la acest articol. Am așteptat două săptămîni. N-a venit. O lună. N-a venit. Șase săptămîni. Nimic. În sfîrșit, la 30 august, deci la două luni după apariție, Sfatul popular ne-a răspuns.

Și tirzia scrisoare de răspuns se încheie astfel: «În concluzie, pentru neregulile stabilite la T.A.P.L. Inter-raionala Suceava, urmează a se lua măsuri organizatorice în vederea lichidării lipsurilor semnalate și im-

bunătățirea activității economico-financiară».

Deci, deși au trecut două luni, urmează abia «a se lua măsuri». De asemenea, ce se înțelege prin «măsuri organizatorice» nu se arată în scrisoare. Totodată nici o vorbă cine urmează a fi sancționat, în afară de faptul că termenul «sancțiune» nu apare «în concluzie». Apar numai termeni ca «măsuri organizatorice», «lichidarea lipsurilor», «bunătățirea activității». Și, dacă mai socotim că au fost necesare două luni ca să ni se răspundă și să nu se ia nici o măsură, ajungem la concluzia că «bunătățirea activității» și «lichidarea lipsurilor» nu este necesară în Suceava numai la T.A.P.L. interraional.

«URZICA»

MICRO-FOILETOANE RIMATE

Sora medicală Maria Mărincaș de la Policlinica raională Vișeu, făcea afaceri cu certificate medicale false.

— Am nevoie la iușeală
De-o scutire medicală...
— Dar ce ai, bade Vasile?
— Am... o giscă de cinci kile!

Întreprinderea de foraj Tg. Ocna a început forări pentru petrol în zona sursei de apă potabilă a orașului Gh. Gheorghiu-Dej fără avizul organelor sanitare

Pină se termină,
Ai în casa ta
Apă cu benzină
Și gaz la cișmea.

O însemnată cantitate de ceapă s-a stricat la O.R.V.L.F. Medgidia.

Bucătari de ne-ntrecut,
Arta lor te lasă paf.
Ei din ceapă au făcut
Un cogeamite «pilaf».

O mașină de sudat buze-bandaje stă nefolosită din 1963 la A.R.M.R. Pașcani, așteptând omologarea procedurii de sudură.

Tu, ce dintre utilaje
Bani degeaba tot măninci,
Ca mașină de bandaje
Lași în fonduri răni adânci.

La patru oficii raionale ale I.C.I.L. Bacău s-au sustras în timpul transporturilor brânzeturi de peste un milion de lei.

Aveau brânză, în butoaie
Și de vacă, și de oaie.
Dar pe drum, într-o clipită,
Deveni brânză «topită».

Francisc Săbău din Capitală a escrocat pe unii cetățeni, promițându-le locuințe în schimbul unor sume de bani.

Promițând cu prisosință
Casă-n schimbul unor bani,
Iată-l cu o locuință
Gratuită pe mulți ani.

La restaurantul «Parc» din orașul Călărași, piinea sosește după ora 14,30.

Piinea vine cam târziu,
Dar motivul — pun pariu —
Pentru toată lumea-i clar:
O aduce-un ospătar!

I.C.R.A. și I.C.I. Craiova nu ridică la timp produsele de la fabrica locală «Partizanul», blocându-i depozitele.

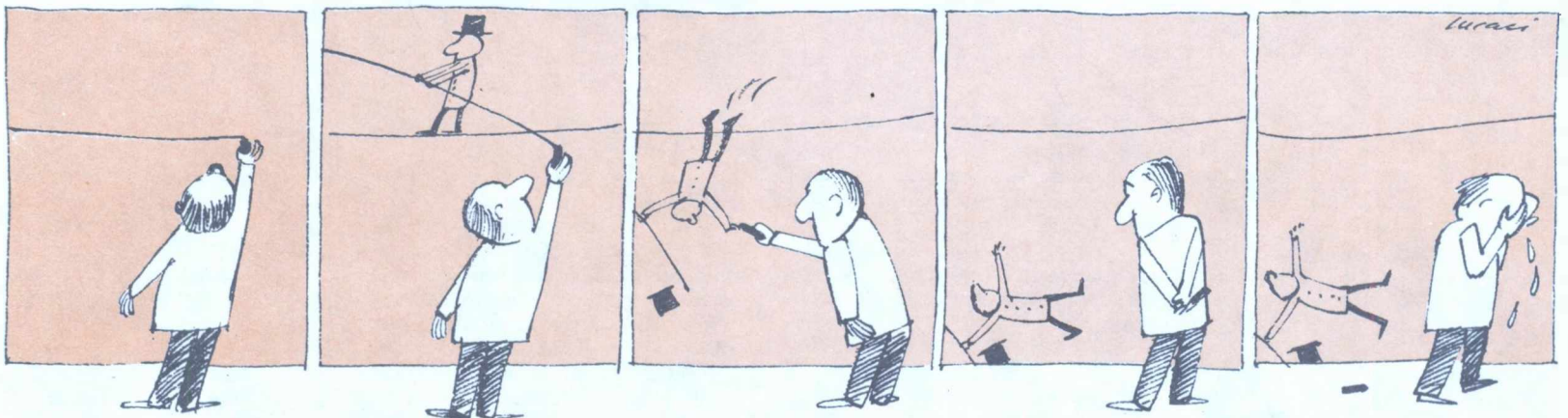
Asta-i culmea! Nu ridică
Mărfurile care-s gata,
Dar susțin că dinșii — cică —
Fac comerț «cu ridicata».

D. NEGREA

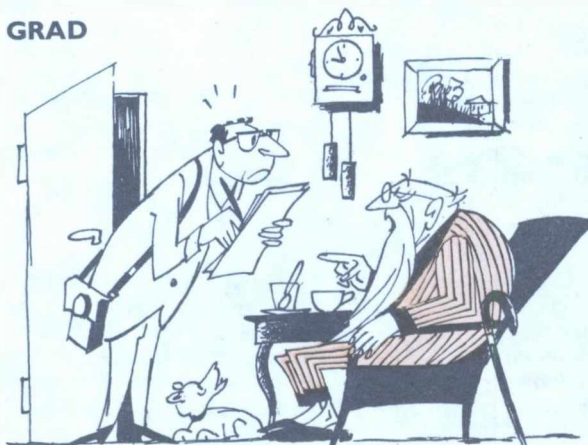
«Concetățenii»

— Și zi, ești de-al meu, din Urzica-Mare?
— Nu, de la «Urzica»-Revistă.

A. LUCACI

GRAD

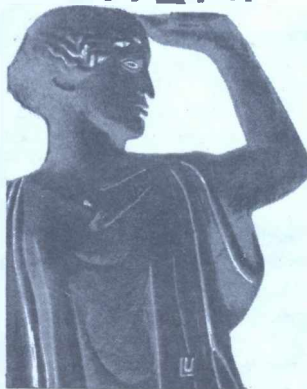

Reporterul: — Cărui fapt se datorește longevitatea dv.?

— N-am avut niciodată treabă cu I.R.C.R., I.A.L., I.R.E.B., Aprozar și O3!...

TAINA PROVERBELOR

PALAS ATHENA

Cînd zeița-nșelepiciunii, după cum legenda spune,
A ieșit, scînteietoare din al tatălui său craniu,
Doar Vulcan a fost de față la procesul ăsta straniu,
Despicînd cu barda, capul, dătător de-nșelepiciune.

Și fiindcă nu primise mărul ademenitor
Ca prinos al frumuseții, de la Paris, priceputul,
Într-o furie nebună, ea, cu sulița și scutul,
Pîrjoli, în disperare, cel mai glorios popor.

— Cum se-mpacă nimicirea și cu dreapta judecată?
Se întrebă-Olimpianul și cu dînsul, omenirea;
Dar pe-Athena, suflet negru, n-o cîlîțește nici mîhnirea
Celui care îi servise și de mamă și de tată.

Geme Jupiter, cu gîndul la atîtea pocinoage...
Prea târziu să-ntoarcă timpul înapoi, oră cu oră!
Fiindcă astăzi fata este vaccinată și majoră...
Deci, smulgîndu-și părul, zice: Capul face, capul trage.

VICTOR HÎLMĂU

CÎTE-O SCURTĂ CUGETARE DE LA NECUMÎNTĂTOARE

POLITEȚEA CUCULUI

*Cînd îmi las puii-n cuib străin
Eu fac un act de curtoazie,
Ce dovedește simpatie
Și multă-ncredere-n vecin.*

DRAGOSTEA CĂPUȘEI

*Eu pe ovine le ador
De ele nu mă pot desparte
Vom fi unite pînă la moarte.
(Adică pînă la moartea lor).*

CELEBRITATEA URSULUI

*E trist cînd ai prestanță și putere
S-ajungi vestit ca amator de miere!*

STATORNICIA PĂPĂDIEI

*Statornică și suplă, cum sînt, vă dau cuvîntul,
C-aș sta pe loc și-un secol, de n-ar mai
bate vîntul.*

PRECIZAREA PURICELUI

*Cu 99 de-ocale la picior
Eu sar în cer și-acolo pișc tîria
Așa pretinde basmul, mințind îngrozitor.*

MORALA NOASTRĂ

Minciuna este una, și alta-i fantezia.

M. JOLDEA

**omul,
ființă
ingrată!**

— Nu mai sînt oameni, Costică. Toți sînt ingrati și profitori! Iar eu... slavă domnului! Am iubit oamenii dar acuma nici nu mai vreau să-i văd în ochi!

— Ce s-a întimplat, Mitică dragă? Ce ți-au făcut oamenii?

— Asta e, că nu mi-au făcut nimic!

— Păi atunci?

— Vezi că nu înțelegi?

— Fă-mă să înțeleg!

— Măi Costică, întotdeauna n-am știut ce să mai fac pentru oameni și sufletul dacă mi-l cereau îl dădeam! Nu-ți mai spun cite mese, cite invitații în oraș, cite atenții... c-așa-i felul meu culant! Dau, măi, da... vorba aia... dă și tu!

— Cum adică?

— Vezi? Iar nu înțelegi. Te-am invitat pe tine la masă?

— Nu m-ai invitat niciodată, Mitică!

— Nu s-a ivit ocazia. Dar să zicem că te-am invitat. Ce faci tu?

— Ce să fac? Vin la masă, ofer un buchet de flori soției, mîninc, îți mulțumesc pentru amabilitate și plec...

— Îmi mulțumești pentru amabilitate? Și cum îmi mulțumești?

— Cum se mulțumește!

— Așa... mersi și la revedere?

— Păi...

— Vezi? Așa fac toți. Par exemplu, am invitat la masă un director de la comerțul exterior. A venit, a

oferit un buchet de flori nevestii-mii, a mîncat și bună ziua!

— Ce-ai fi vrut să faci? Să plătească masa?

— Vezi? Asta-i greșeala ta capitală. Nu înțelegi! Cum o să-i pretind omului așa ceva! Doar sîntem... salon! Și virful arătătorului se opri cert pe obrazul rotofei al lui Mitică. Dar să simt și eu așa... cum se naște o prietenie trainică, să ne ajutăm unul pe altul, să sărim la vreo nevoie. Am avut într-o zi treabă la el la minister. Unde era să mă duc? La cine să apelez? La omul care mi-a mîncat pîinea, mă! Și rața pe varză! Și pe care am oferit-o cu cea mai mare plăcere! Ce crezi că mi-a spus? Dacă e legal, se face tov. Mitică! Auzi Costică? Dacă-i legal!

— Păi e normal, Mitică!

— Ba nu-i deloc normal. Că dacă era legal n-aveam nevoie de dumnealui. Logic! Am plecat mîhnit. Vasăzică Mitică e bun doar să dea, dar cînd cere și el ceva... gata! Dacă-i legal! Dar eu cînd l-am invitat la masă era legal să vină să mînince cît patru?

— Și ce serviciu i-ai cerut, Mitică?

— Un fleac, băiete! Mai nimic. Să-mi dea o aprobare pentru 15 fișuri.

— Pentru ce îți trebuiau 15 fișuri, Mitică?

— Cum pentru ce? Ca să servesc oamenii, Costică! Așa sînt eu... gata să servesc pe oricine... legal,

nelegal, eu servesc! Altădată am invitat pe un director de teatru. A venit, a mîncat, a spus anecdote, a ris și a plecat. Într-o zi m-am dus la el și i-am cerut cîteva bilete...

— Cîte?

— Rîndul trei...

— Cîte în rîndul trei?

— Tot rîndul.

— Pentru ce îți trebuiau atîtea bilete, Mitică?

— Ca să servesc oamenii...

— Și?

— Și mi-a spus că se face. Să mă duc la casă, să plătesc că vorbește el la telefon...

— Normal.

— Cum o să fie normal, Costică? Ți-ai pierdut mințile? Să plătesc? Păi ce? Eu l-am pus să plătească masa?

— Bine, dar tu l-ai invitat!

— Foarte bine. Ce mare lucru era să mă invite și el?

— Poate că pe tine și pe soția ta v-ar fi invitat...

— Nu merg eu la teatru, Costică! Îmi trebuiau pentru întreprinderea mea... director, director administrativ, șef serviciu, secretară, neveste, soacre etc. E firesc să-i servesc c-așa-i felul meu...

— Știu. Culant.

— Exact. Unui șef de la I.A.L. i-am trimis un curcan și nevestii-o sticlucă de Chanel. Cum crezi că a răspuns la gestul meu atît de profund uman?

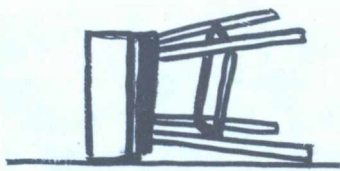
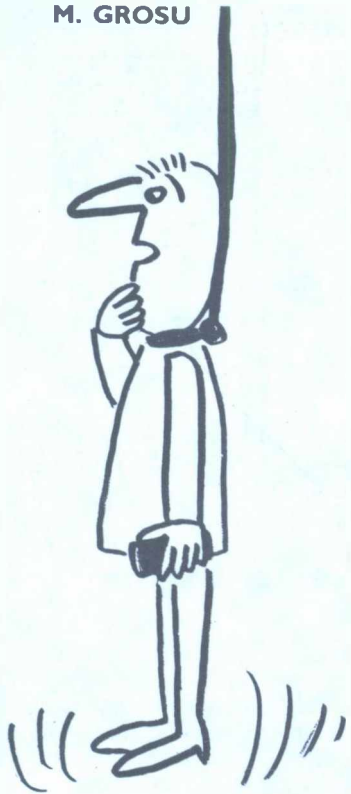

— Cine a întors ceasul?

AL. CLENCIU

— Unde ești Po-pescule, că vreau să-mi lucrezi ceva?
— Vă «lucrez», vă «lucrez»!...

— Formidabil!!! Și când te gîndești că se mai face reclamă săpunului!...

— Le-a primit?

— Da de unde! Aicea-i lipsa de manieră! Mi le-a trimis înapoi, rugîndu-mă să renunț la obiceiuri de soiul ăsta.

— Ți-era prieten?

— De unde, dragă! L-am văzut o dată sau de două ori... dar îmi devenise drag...

— Păi atunci cum îi trimiți așa... hodoronc-tronc?

— Vezi? Asta-i greșeala ta capitală. Nu înțelegi!

— Ce să înțeleg, mă, că m-ai innebunit! De ce i-ai trimis ploconul?

— Din cauza sufletului ăsta al meu culant... fir-ar să fie!... Cînd m-am dus la el să-mi aprobe să-mi construiască încă două camere în scuarul din fața casei, ce crezi că mi-a răspuns? Că el nu poate aproba că nu e legal. Iar legal! Vasăzică mă jighește o dată refuzîndu-mi cadoul și nu se mulțumește cu atît, mai mă jighește și a doua oară, evitînd să-mi satisfac o mică plăcere! Ecce homo, Costică! În altă zi am făcut cunoștință cu un ștab de la Sfat. Bineînțeles că, manierat cum sînt, după două zile l-am invitat la masă. A venit, a mincat ca la birt și a plecat. Cînd am trecut pe la el, m-a tratat cu o cafea și gata! Tre-cusem să-l rog să-mi aducă funcționar la Sfat pe un nepot din provincie,

(continuare în pag. 14)

Negustorul de...rețete

Noi, Popescu Mihai, medic al circumscripției sanitare Drăgoești din raionul Urziceni,

Avînd în vedere că secția sanitară a raionului nu ne controlează pentru a nu ne cauza neplăceri,

Ținînd seama de tot mai multiplele nevoi materiale ale familiei,

DECIDEM

Art. 1. Cu începere de la data semnării de către noi a prezentei dispoziții, toți cetățenii comunelor Drăgoești și Chiroiu sînt obligați a se apăra singuri de boală. Măsura este luată în interesul lor personal, pentru a nu mai bate drumul pînă la dispensar că tot nu ne găsec.

Art. 2. Orice boală sau accident se socotește de aici înainte drept o încălcare a dispozițiilor articolului precedent.

Art. 3. Această încălcare va fi sancționată de noi cu amendă ce se va plăti în natură, sub formă de păsări (grase și tinere) și ouă (mari și proaspete) achitate pe loc de cetățeanul venit la dispensar pentru consultație. Alimintele menționate în articolul precedent (împreună cu parantezele) vor fi de o calitate superioară întrucît ele urmează a fi vîndute achizitorului cooperativei de consum cu care avem o înțelegere tacită: El nu eliberează rețete, iar noi nu dăm păsările și ouăle la piață, pe considerentul că asta nu cadrează cu un medic, fie el chiar de țară.

Art. 4. Valoarea amenzii se stabilește de către noi proporțional cu greutatea cazului persoanei aflate în contravenție și ținînd seama de potențialul economic al gospodăriei personale. Menționăm însă că oricît de scăzut ar fi acest potențial, gratis nu există. Dacă se ivește la un sătean un cumul de amenzi, el poate face apel la bunăvoința noastră pentru a obține o reducere pe considerentul anatomic că omul are doar două mîini care dacă duc cîte un coș, nu mai pot ține și alte găini sau gîște. Doar în spinare dacă nu are sciatică.

Art. 5. Pentru amenzile incasate nu se eliberează chitanță, completarea acesteia rîpindu-ne din timpul planificat sancționării cetățenilor care se fac vinovați de o neatență îngrijire a sănătății lor.

Art. 6. Prezenta dispoziție nu se va afișa fiind adusă la cunoștința celor interesați numai verbal, între patru pereți și tot atîția ochi, pentru a nu afla și anumite persoane streine de comună dar mai ales de interesele noastre.

Art. 7. Cu îndeplinirea prezentei ne însărcinăm tot noi cu ajutorul familiei, care însă este obligată a verifica atent ca fiecare pacient să aibă ceva pe lingă boala ce o posedă, ceva care nu se poate vinde la cooperativa de consum.

Dată astăzi, ziua de față, luna actuală, anul în curs, la sediul circumscripției sanitare Drăgoești din raionul Urziceni.

(ss) Mihai Popescu
medic in-uman, specialist în
tot ce se găsește mai bun prin
ogrăzile sătenilor

pt. conf. Radu Pop

TE VĂD, TE VĂD!

Marin Șerbănescu, de la I.G.L.L Iași, a plecat în concediu de odihnă cu bilet de tratament la Băile Felix, luînd în același timp și bani de deplasare cu aprobarea conducerii. La înapoiere a decontat suma de lei 1 141.

— Cum te simți, Marinică?
— Sănătos, șefule, dar semnează-mi asta, că știi: «Sănătate goală e jumătate boală!»

TE VĂD, TE VĂD!

Combinatul orășenesc industrial din Ploiești nu a pus nici pînă azi în funcțiune secția de încărcare a capsulelor pentru autosifon.

— Ce se aude, dom'le, că acu' îmi vine cu sifon?!

TE VĂD, TE VĂD!

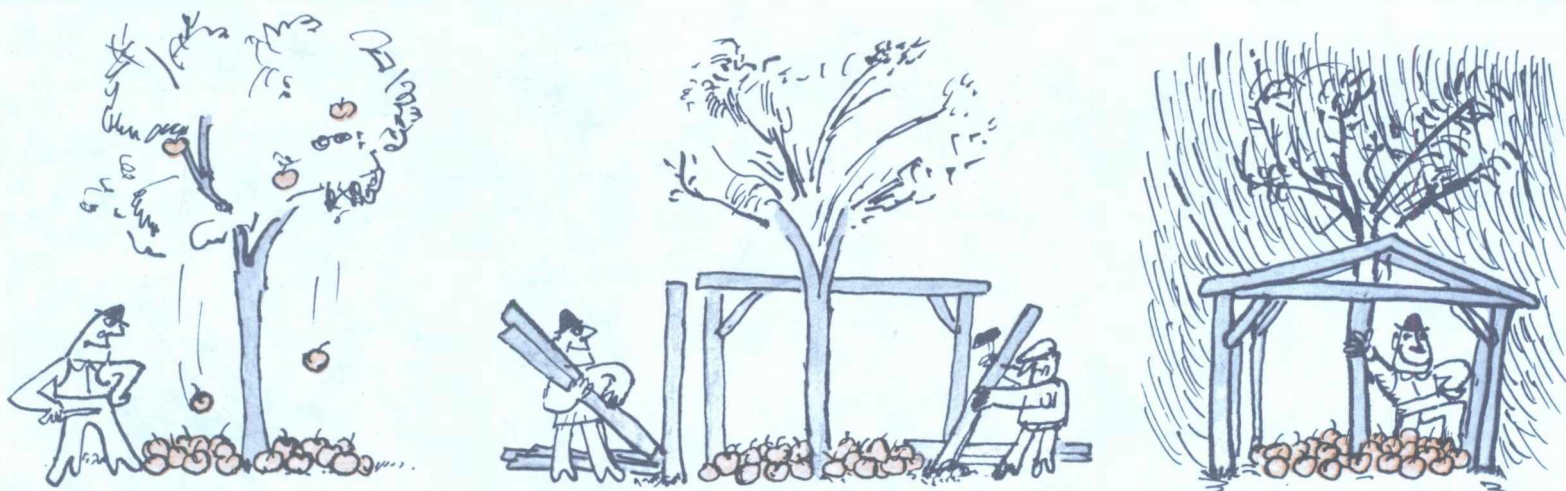
C.A.P.-ul din Orțișoara, regiunea Banat, deși posedă un eleșteu cu pești, acesta nu constituie o sursă de venituri pentru cooperativă deoarece conducerea îl ignoră.

— Închipește-ți, nevastă, C.A.P.-ul nostru are un eleșteu!!!

A. POCH

TE VĂD, TE VĂD!

FĂRĂ CUVINTE

urzico
DE DEPARTE-ȚI SCRIU

Urzicuțo,

Să vezi ce-am pățit! Într-una din zile prezentând cuiva actul meu de naștere, am constatat amindoi cu stupefacție că în acest document apariția mea pe lume s-ar fi petrecut în ziua de... 31 aprilie, dată care nu există în nici un calendar. Până la ora actuală atît eu, cît și întreaga mea familie, știam că sînt născut în ziua de 31 martie, iar înscrierea în registrul de nașteri a avut loc a doua zi, adică la 1 aprilie. Intrigat de cele observate, abia acum, în actul meu de naștere, m-am dus la Sfatul popular al comunei Zamostea care mi-a eliberat acest document, unde mi s-au prezentat multe scuze și o singură explicație. Cel care a trecut în acest act (tip nou) memorabila dată de 31 aprilie (!) a fost funcționarul Nămoieac Ion, mare consumator de țuică bătrînă și vin nou, permanent amețit, cauză pentru care a comis sumedenie de încurcături civile!

Totuși, am avut noroc! Ce mă făceam dacă Nămoieac ar fi fost și mai «magnetizat» cînd mi-a întocmit actul de naștere? Te pomenești că mă descopeream înscris ca fiind născut în ziua de... 47 iulie!

Și cînd te gîndești că unii nu cred decît în ceea ce văd scris!

I. BOZU
Suceava

Dragă Urzico,

La secția scularie centrală de la uzina «Progresul» din Brăila există o bibliotecă al cărui sediu se află în incinta... dulapului de haine al bibliotecarului. Cocheta bibliotecă nu poate fi însă frecventată de cititori deoarece nici unul dintre ei nu vrea să intre în dulap, în ciuda vastei popularizări ce se face acestei bibliotecii. Ba mai mult, bibliotecarul fiind un om bine intenționat se ostenește în toate chipurile să-și apropie cititorii, deși nu i s-a atribuit încă un spațiu corespunzător, dar dulapul tot dulap rămîne ori cît s-ar spera că va deveni cameră de lectură!

Astfel stînd lucrurile nu m-ar mira dacă pe linia unor noi amenajări în secția de scularie, baia, de pildă, va fi amplasată peste noapte într-o... noptieră!

E clar! De vină-i mini-moda!

TUDOR PETRESCU
Brăila

Urzico dragă,

Blocul în care locuiesc se află pe strada Țuțora nr. 4. Și sînt foarte mulțumit. Numai că, recent, s-a ivit o mare dandana. Conducele subterane care alimentează imobilul respectiv cu apa cea de toate zilele s-au cam fisurat și pierderile de apă ivite cu acest prilej au

fost trecute pe seama locatarilor. Cu alte cuvinte, pe lîngă consumul efectiv de apă pe care îl plătim, sîntem obligați să suportăm și costul consumului de apă pe care nu-l consumăm, că zice Sfatul popular al orașului Iași, apa risipită în acest fel tot de buzunarele locatarilor ține!

Vezi, asta mă intrigă! De ce o asemenea treabă ține de noi? Pe semne pentru că la alții nu ține... figura!

PETCU E.
Iași

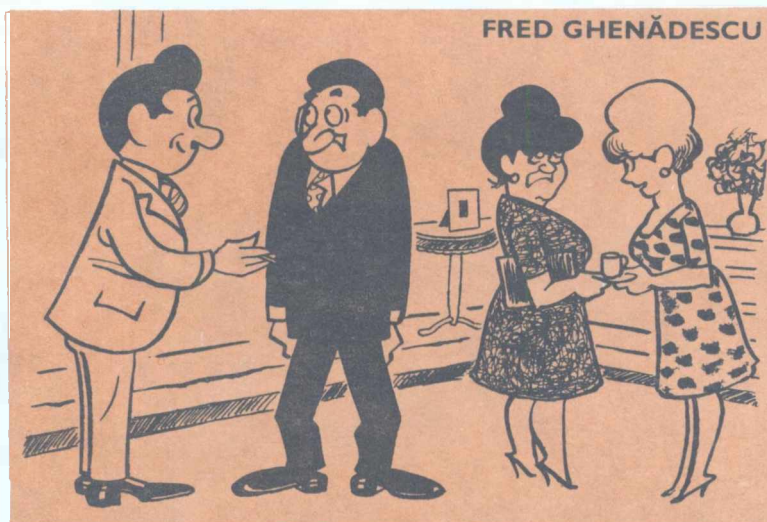
Urzico,

La Spitalul nr. 1 de adulți din orașul Tulcea îngrijirea ce se acordă bolnavilor este foarte bună. Cu toate astea, internații de aici au o mare... durere. Spitalul nu are în inventar papuci (așa cum au toate spitalele din țară) din care cauză pe culoarele spitalului se circula în galoși, ghete, pantofi și opinci. Deci problema nr. 1 (de la spitalul avînd același indicativ) este lipsa papucilor pentru care motiv cînd circulația pe respectivele culoare este mai intensă, ai impresia că trece... regimentul 10!

Este, așadar, de dorit ca administrația acestui spital să procure de urgență acest sortiment de încălțăminte. Deocamdată însă, problema papucilor continuă să rămînă în picioare!

V. TAMAIOAGA
Tulcea

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

FRED GHENĂDESCU

— Cînd întîrzii noaptea cu prietenii, am curaj să-i povestesc totul nevastelor mele.
— Și eu am curaj să-i povestesc, dar n-am curaj să întîrzii.

OMUL, FIINȚĂ INGRATĂ!

(urmare din pag. 13)

care avusese o încurcătură.

— Păi nu se poate, Mitică!

— Da? Și atunci unde mai e prietenia aceea caldă, după care tînjesc atît? Unde mai sînt cei doi nedespărțiți Castor și Polux? Unde? Numai la masă, să ne imbuibăm stomacurile? Să știi de la mine Costică dragă că sentimentul prieteniei a dispărut... în vreme ce mentalitatea asta absurdă de a nu servi a rămas. Am mai chemat pe unul la masă, ba i-am trimis și două giște, un fileu de mușchi de vacă, o cutie de bomboane, că avea amăritul și copil, un parfum că avea pirlitul și nevastă. Ce crezi că a făcut?

— Ți le-a trimis înapoi?

— Ași! Le-a primit cu mulțumiri.

— Vezi că sînt și oameni care apreciază gestul?

— Aștia-s oameni? Escroci, d-le! Cînd m-am dus la el la întreprindere cu un fleac oarecare, am aflat că a fost dat afară pentru niște matrapazlicuri. Bine i-au făcut! Auzi d-ta, licheaua! Să înșele buna credință a oamenilor! Vîno, măi Costică, duminică la mine la masă! Unde mai lucrezi?

— Sînt pensionar, Mitică!

— Bravo! Arăți bine! Dar știi, nu duminica asta... trebuie să plec în provincie... Vii duminica ailaltă... Adică știi ce? Lasă că-ți dau eu un telefon.

— Să-ți dau numărul, Mitică?

— Ce număr, Costică? Îl știu pe dinafară! Te caut eu. Servus!

AFECȚIUNI MEDICALE

În numărul 11 al revistei «Urzica» a apărut un articol intitulat sugestiv «Propunere pentru alimentația din mers a medicilor de circumscipții» în care se critică noianul de sarcini, fără rost, pe care le au medicii de circumscipții.

Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale, în răspunsul trimis, confirmă de la un capăt la altul, justetea celor publicate și informează redacția că, s-au luat măsuri... curativo-profilactice. Ca urmare, acum, medicii de circumscipții au terminat cu sumedeniile de rapoarte și evidențe statistice, și-și vor folosi timpul de muncă integral pentru asigurarea asistenței medicale a bolnavilor. Iată niște măsuri care vor lovi în microbii birocratismului din rețeaua sanitară.

DISPOZIȚIE ALTERNATIVĂ

Mititelu Mihai, șef sector-salubritate la Întreprinderea tehnico-sanitară Iași, a primit dispoziție ca, împreună cu Bandă Mihai, să depisteze pe acei ce vind semințe în oraș. Zis și făcut. Cei doi au pornit-o la drum. Dar Mititelu și Bandă, în loc să-și îndeplinească sarcina primită în probleme de semințe, s-au apucat să confişte vinul producătorilor veniți la piață.

La sesizarea redacției noastre în legătură cu acest fapt nepermis, ni s-a comunicat că într-adevăr lucrurile așa s-au petrecut, ambii salariați fiind aspru sancționați.

Așadar, s-au luat măsuri de... salubritate.

NOTA 0 LA CINSTE

Sfatul popular al comunei Scăești, regiunea Oltenia, are ca secretar pe Vinătoru Gheorghe. Acesta nu se simțea bine dacă nu făcea și cite un abuz. Și a făcut destule: a deștelenit și însămințat cu porumb o suprafață de 2 000 m.p. care nu-i aparținea. Soacrei sale i-a înlesnit să fabrice țuică în mod ilegal etc.

«Urzica» a adus la cunoștință Sfatului popular regional Oltenia isprăvile secretarului. Sfatul confirmă sesizarea, comunicând redacției că secretarul sfatului a fost sancționat.

Să sperăm că pe viitor secretarul Vinătoru nu va mai comite nici un fel de abuzuri. Mai ales că le-a cam epuizat!

V. ION

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție 14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul
Poligrafic «Casa Scîmții» 44.601

POȘTA

RODICA TOTT

REDACTIEI

I.C. ANESCU — TG. JIU, NICOLAE
MATEESCU — GALAȚI

«Calicaturile» dv. sint ploaste!

LOTI CONSTANTIN — CLUJ

Pe scurt: mai scurt.

CAROL ZAJIC — RĂDĂUȚI

Nu vedem nici o posibilitate de afirmare. În așa-zisele epigrame pe care ni le-ați trimis, exprimarea este cit se poate de plată, uneori fără sens:

UNUI LAUDĂROS

Cîntă cucul din răchită

Că pe cuib s-a așezat

Și din propria-i sirguintă

Doi pui au luat ființă.

I. FLORIN — COMUNA BANCA, RAI-
NUL BÎRLAD

Într-adevăr, lucrările dv. ajung la... coș-
mare.

MIRCEA ȘTEFĂNESCU — LOCO

Poeziile dv. sint de calitate, dar nu înțeleg
de ce sinteți atît de pesimist. Aveți toate
motivele să fiți vesel...

GHEORGHE CRISTESCU — LOCO

«Cugetările unei flori» sint ofilite, plate,
lipsite de spirit. Iată un exemplu:

● Floarea care vine nu e pentru tine ci
pentru cel care înflorește.

ELENA DRĂGHICI — CĂLĂRAȘI

În poezia «Scrisoare deschisă» printre altele
descrieți ravagiile canicului în felul acesta:

Pisicile miorlăiau

Muștele din zbor cădeau

Cîinii amăriți urlau

Limba uscată scoteau

Mult ne impresionau.

Pe noi însă nu ne-au impresionat deloc
asemenea versuri!

AFRODITA PERIAN — ARAD

Într-una dintre epigrame spuneți:

UNUI NĂTĂFLEȚ

Îți zici bărbat de casă

Cocoș ce cucurigă:

Dar intri-ndat sub masă

Nevastă-ta cînd strigă.

Se prea poate ca dv. să vi se pară că cocoșii
cucurigă, pitpalacii pitpalagesc și cucii cucu-
cesc, dar poezii sint totuși obligați să nu scrie
într-o limbă păsărească deoarece conform
proverbului: «nu tot ce zboară se mănîncă».

CORNELIA SURUCEANU — LOCO

«Cugetările unui copil» sint foarte naive.
Trebuie să știți că pentru a gîndi ca un copil
trebuie să fiți... foarte matură.

FLOREA MARIN — ALEXANDRIA

Desenele sint mediocre. «Proverbele co-
mentate» sint cam în genul acesta:

● Minte de închiagă apele (dacă se ameste-
că cu lapte și chiag).

● Fuge de rupe pămîntul (dar nu și asfaltul).
Alte comentarii sint de... prisos.

CONSTANTIN MANEA — CONSTANȚA

Sinteți indignat că v-am respins cele două
poezii și mă amenințați că nu-mi veți mai
trimite nimic. Cum doriți: cred că e mai
bine să vă supărați dv. pe mine, decît să se
supere alții pe noi.

ANDREI I. PETRU — COMUNA RO-
MĂNI, RAIUNUL ROMAN

COSTEL BEJAN — BRAȘOV

Sint unele semne bune. Mai trimiteți.

ISSERSOHN DAVILLA — LOCO

Vă cităm în întregime poezia «Vilegiatură»:

Afară e umezeală

În casă e plictiseală

Nevasta mă cicălește

Fûca se obrăsnicește

Cel subsemnat

S-a săturat.

Ne permitem să vă dăm un sfat: cînd sinteți
plictisit, nu vă răzbunați pe alții.

GEORGE ALGEB — SALINA SLĂNIC

Chiar dacă vă cheamă George, tot n-are
rost să-l imitați pe... Coșbuc.

PETRACHE COPĂCEANU — GALAȚI,

ION CONSTANTIN — BALȘ, TALIANU
VIOREL — GIURGIU

Spiritul din lucrările dv. e mai mult decît
slab. E invizibil.

GELU DELASIM — BÎRLAD

Din două rele o alegem pe a... treia (care
e mai bună):

Unei policlinici unde în fața cabinetului
de «Interne» oamenii pierd foarte mult
timp.

Tîmpul ceas de ceas se-așterne

Și mă-ntreb azi, bunăoară:

Dacă sint pentru «interne»

De ce-i țin pe dinafară?

NICOLAE IFTODE — IAȘI

Caricatura e destul de promițătoare. Din
păcate anecdotică e cunoscută. Vă așteptăm
deci, cu idei originale dacă, bineînțeles, aveți
de unde... le lua.

DEOCAMDATĂ, NU!

I. Fănuș — Blaj, Nicu Dumitrescu —
Lugoj, Marian Stoica — Comuna Poenaru
Burchii, Ploiești, Mihail Pricop — Tulcea,
Onug Pepe — Cluj, Bretan Gh. — Satu
Mare, Deliu Const. Cezar — Loco, Gh.
Dumitrescu — Brașov, Ion Iosif — Craiova,
Gheorghe Dima — Constanța, Viorel Nemeș
— Făgăraș, Aurel Georgescu — Arad, Traian
V. Niculescu — Loco, Ilie M. Stan — Brașov,
Geo Cotigă — Ploiești, Toma Dumitrescu
— Loco, Manolescu Balc — Ploiești.

NELL COBAR

urzica